

PERSONATGE MÚSICA

El contrabaix no cap al descapotable

El contrabaixista vilafantenc Josep Quer ha realitzat durant els darrers mesos una gira de concerts per les dues costes dels Estats Units

PROBLEMES. Un BMW biplaça no sembla la millor elecció per anar de gira pels Estats Units amb un contrabaix. El músic s'ho va prendre amb bon humor

HORA NOVA

Josep Pérez | VILAFANT

Com és habitual en els darrers anys, el contrabaixista Josep Quer ha passat una bona part de la primavera/estiu fent una gira de concerts als Estats Units. Una activitat a la que sembla abonat i que acostuma a reivindicar per diverses raons com promocionar la música catalana fora de les nostres contrades, eixamplar horitzons professionals (i vitals) així com establir relacions professionals amb músics d'altres latituds i defugir durant una temporada del malèvol i viciat submón de les subvencions i el diner públic que regna entre creadors de tota mena en aquesta nostra i curiosa pàtria.

Enguany ha dividit la seva estada en les dues costes d'aquell gegantí país; primer al nord-est, en concret a New Hampshire i Massachusetts, a ciutats com Nashua, Boston o Mildford, i més tard a San Francisco, Califòrnia. Quer vol remarcar que aquesta segona part del viatge va estar patrocinada per la AIE, que és una societat de gestió dels drets d'interpretació i gravació dels professionals de la música.

Com en altres ocasions el viatge ha servit també per col·leccionar un grapat d'anècdotes curioses. Així, prop de la ciutat de Boston Quer va coincidir amb la sèrie de tornados que van assolir la costa est americana i que van costar la vida a un grapat de persones. Quer parla de l'experiència a la vora del

DE CONCERT. Josep Quer interpretant melodies dels anys 40 al Sheba Piano Lounge de San Francisco

HORA NOVA

tornado com "molt forta i impressionant de viure".

A San Francisco va conèixer una colònia de músics recentment emigrats des de Nova Orleans, que fugits d'allà després de les devastadores inundacions d'ara fa un lustre, han aportat la seva cultura i costums (cajún, negre i francòfona) a la Califòrnia liberal, multiètnica i anglosaxona.

Les relacions socials també formen part de la gira. A San Francisco va coincidir amb un seguit de

compatriotes catalans en el concert que va oferir a la Cambra de Comerç d'Espanya, mentre que a la Convenció Internacional de Contrabaixistes a la Universitat de San Francisco, amb músics dels cinc continents amb qui va poder comentar les diferències del sector a cada país.

El turisme tampoc s'acostuma a escapar de les seves gires. Quer confessa que va "tenir una sorpresa a San Francisco en descobrir les reminiscències històri-

ques catalanes i espanyoles que es poden trobar a peu de carrer. Noms d'avingudes i carrers catalans com Font, Alemany (aquests dos especialment vilafantencs) o Mercé, Terraces, Gaspar de Portola o Junipero Serra" són alguns dels exemples més clars. Així mateix explica que el va sorprendre la gran quantitat de població asiàtica assentada en diferents barris: japonesos, xinesos i hindús. "Gent molt humil" que conviu colze a colze amb el WASP tradi-

cional i ben assentats en l'establishment ianqui.

Pel que fa a la part musical, Quer va tornar a reivindicar els músics de la nostra terra. Clàssics com Falla, Albèiz o Granados no van faltar als seus repertoris. Però també va tenir moments per exportar compositors altempordanesos com Jaume Cristau o reivindicar la figura de Montserrat Torres, una professora de música del conservatori de Nova Anglaterra especialitzada en creacions de clàssica-contemporània. Quer va acompanyar una orquestra de cambra, va tocar en solitari o va fer un duet amb un pianista nord-americà interpretant estàndards dels 40 i 50 americans que tant agraden en les vetllades sofisticades de la nit americana.

Una de les anècdotes més simpàtiques i singulars la va viure en descobrir que el cotxe que havien posat a la seva disposició en aterrar a Califòrnia era un BMW descapotable biplaça en el qual no hi havia manera d'encabir el contrabaix. Explica que els seus col·legues de la convenció de contrabaixistes es van afartar de fotografiar la curiosa estampa.

I una de les anècdotes menys glamuroses, però, la va viure en descobrir com se les gasta la policia dels Estats Units (famosos pels seus mètodes expeditius) en enxampar-lo, ni més ni menys, que fumant una cigarreta en uns jardins d'un campus universitari en què estava totalment prohibit contaminar l'aire estudiantil amb la perjudicial nicotina. ■